

mulige af disse gamle Afgifter fjernet fra vore Landejendomme og ogsaa fra Byejendomme, for saa vidt de findes der.

Maa jeg saa i øvrigt med Hensyn til § 6 gøre en enkelt Bemærkning til den højtærede Landbrugsminister eller til det Udvalg, som maatte blive nedsat. Der staar i § 6, at det skal for Fremtiden være forbudt at paalægge faste Ejendomme Grundbyrder, ansatte i Korn eller andre Varer, hvad enten Afgiften skal udredes in natura eller med Penge efter Kapitelstakst. For saa vidt jeg derudfra maa have Lov til at slutte, at det ogsaa efter Vedtagelsen af denne Lov skulde være tilladt at paalægge Ejendomme Grundbyrder i Penge for et langt Aaremaal, vil jeg henstille til Ministeren og det kommende Udvalg at tage under Overvejelse, om det ikke vilde være det heldigste at forbyde ogsaa dette. Jeg har nemlig gjort den Erfaring efter det, jeg har haft med saadanne Forhold at gøre, at en Pengeafgift — om end maaske ikke i samme Grad som de andre —, som staar i et langt Aaremaal, fra Slægtled til Slægtled, i sidste Instans bliver opfattet som en Byrde af en anden Natur, end den oprindelig har haft. Vi har ikke saa faa Eksempler paa, at flere Slægtled frem i Tiden kan der komme Afløsning af saadanne Afgifter, hvis Natur er gaaet i Glemme. Jeg skal blot minde om, hvorledes det er gaaet med de Afgifter, der blev paalagt ved Salg af Statsejendom i 1760-erne og 70-erne under Navn af „kongelige Penge“, „halve Købesummer“ o. s. v., og som den Dag i Dag opfattes af Befolkningen som værende af en anden Natur, som gamle Skatter, de i alt Fald sine Steder ønsker afløst. Netop det, at en Afgift hviler paa det ene Slægtled efter det andet, gør, at man i mange Tilfælde glemmer dens oprindelige Natur, og saa kan vi komme til at staa overfor Vanskeligheder med at faa den fjernet. Jeg beder derfor om, at det maa blive taget under Overvejelse, at ogsaa pengelige Grundbyrder for langt Aaremaal saa vidt muligt maa blive undgaaet.

Landbrugsministeren (Kr. Pedersen):

Jeg takker for den Tilslutning, Lovforslaget har faaet fra samtlige Talere, hvad der ikke forundrer mig, thi da man i sin Tid var enig om at vedtage den nu bestaaende Lov, er det ogsaa nødvendigt at vedtage denne. Som vi alle sammen ved, og som jeg ogsaa gjorde opmærksom paa ved Forelæggelsen, blev Grundlaget forandret ved den sidste Behandling her i de sidste Dage

af forrige Rigsdagssamling, og derfor er det nødvendigt, at der kommer nogle Supplementsbestemmelser til, for at Loven kan gennemføres. Der er kommet mange Spørgsmaal til Ministeriet fra forskellige Arvefæsteydere, men vi har ikke kunnet svare paa dem, fordi Loven ikke indeholder nogen som helst Bestemmelse om de Ting, der er spurgt om.

Der er rettet forskellige Spørgsmaal til mig fra de forskellige Talere, og alle disse Spørgsmaal ser jeg mig ikke ganske i Stand til at svare fyldestgørende paa; men da Meningen er, at der skal nedsættes Udvalg om denne Sag, er det jo rettest, at Udvalget spørger, og at saa Udvalget faar Svar paa de Ting, de forskellige Talere har nævnt; der kan maaske ogsaa fremkomme andre Spørgsmaal fra Udvalget.

Det ærede Medlem fra Vonsild (Hansen-Stavnsbjerg) gjorde opmærksom paa, at Fristen 3 Maaneder for Opsigelse var lovlig kort, og mente, at 6 Maaneder var mere passende og nødvendigt. Det er selvfølgelig et Spørgsmaal, der kan forhandles om. Men det ærede Medlem gjorde saa opmærksom paa Bestemmelsen i § 1, 2det Stykke, at i Mangel af mindelig Overenskomst om denne Afgifts Størrelse skulde den afgøres af uvildige Mænd, udvalgte af Retten, og det ærede Medlem mente, at det var bedre, det blev en valgt Formand og saa en Repræsentant for Yderen og en for Nyderen. Denne Bestemmelse er imidlertid taget lige ud af Tiendeloven. Vi har jo drøftet dette Spørgsmaal ved saa mange Lejligheder, og jeg tror, den bedste Form for den Slags Afgørelser findes ved, at det er ganske uinteresserede Folk, der skal bedømme det. Men selvfølgelig, derom kan vi forhandle.

Dernæst spurgte det ærede Medlem, om de Opsigelser, som nu har fundet Sted, gælder eller ikke gælder. Dersom denne Lov bliver vedtaget, er det min Opfattelse, at de ikke gælder, men at der skal en ny Opsigelse til. Dersom der ikke bliver vedtaget nogen ny Lov, antager jeg, det maa blive Domstolenes Sag at afgøre, om disse Opsigelser er lovlige eller ikke. Men der burde have været sat en Bestemmelse derom ind, da Loven blev vedtaget sidst her i Rigsdagen.

Det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) spurgte, om Bestemmelser i Skødet, hvorefter der var fastsat en bestemt Afløsningssum, ogsaa faldt ind under det foreliggende Lovforslag. Jeg maa være enig med det ærede Medlem i, at de fal-